

Å VANDRE MED HÅP 2012

Å vandre med håp vart i år arrangert for femte gong. Fem dagar, og seks mil. – Mest vil eg hugse dei venelege andleta ”, sa ei etter vandringa.

Det fins lite plass til venelege andlet i evidensbadert viteskap. Men ” Å vandre med håp” har synt seg og ha godt effekt på mange områder

-Eg hadde valet mellom å bli lagt inn eller gå pilegrim, fortalte ein. Elles utviklar tiltaket gode samarbeidsrelasjonar mellom ulike tenster innan Vest-Telemark.. KVITO sin store innsats med middagane må nemnas, og sponinga frå Telemark Utviklingsfond.

Eit par dagar hadde me med oss franske Pierre ein , ein haikar som plutselig stod på Fjellstad. Hans oppsummering av samveret seier sitt: - Eg veit at det er nokon som er litt gale her, men ikkje kven? ”.

Legg ein saman deltakarane dag for dag, vert 220 og atten gjekk heile vegen.

Måndag 20.08.12

Frammøte i Grunge kyrkje kl.16.30 Kyrkjetenar Agnar Bratland koka kaffe til oss og sokneprest Svein Ringhus skreiv på pilegrimspassa, medan pilegrimsveteran Ragnvald Christenson leia oss mot Edland.

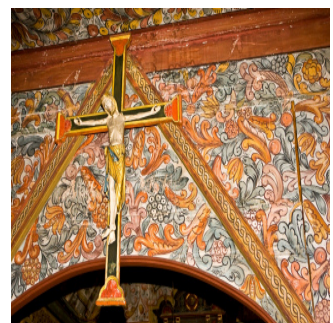
Eit lys vart tente i kyrkja for god vandring, og Nina song Evert Taube sin ”Så lenge skutan kan gå.”Kring kl. 17.10 trødde 25 menneske og fire hundar i gang årets vandring. Kring 19.20 var me framme til grei og god innlosjering på Velemoen Camping.

Jeg tenkte nok mine tanker når de ordene kom « gå i fred» jeg vet jo at jeg ikke går i fred men går for å få fred i en ellers så urolig kropp og et tankefullt sinn. (Kine Aune)

Ein vandringstanke-

Ein pilegrim går angsten i møte.

” Gjeng de verkeleg over heile Haukelifjell,” seier folk med respekt i stemma .” Er ikkje det tungt. Det er vel greitt så lenge det er godt ver? ”

Men ingen er jamt lova godt ver. På vandringa kan det kome skodde eller glitrande sol. Sluddbyer eller milde fønvindar. Slik er det berre. ”Eg vil no heller ha eit skikkeleg Haukeli -uver enn angsten som rasar i mitt eige sinn, sa ei.”

Så länge skutan kan gå
Så länge hjärtat kan slå
Så länge solen den glittrar på böljorna blå
Om blott endag eller två
Så håll tillgodo ändå

För det finns många som aldrig en ljusglimt kan få!
Och vem har sagt att just du kom till världen
För att få solsken och lycka på färden?
Att under stjärnornas glans
Bli purrad uti en skans

Att få en kyss eller två I en yrande dans?
Ja, vem har sagt att just du skall ha hörsel och syn,
Höra böljornas brus och kunna sjunga!

Och vem har sagt att just du skall ha bästa menyn
Och som fågeln på vågorna gunga.

Och vid motoreernas gång
Och ifall vakten blir lång,
Så minns att snart klämtar klockan för dig: ding, ding, dong!
Så länge skutan kan gå,
Så länge hjärtat kan slå,

Så länge solen den glittrar på böljorna blå,
Så tag med glädje ditt jobb fast du lider,
Snart får du vila för eviga tider!
Men inte hindrar det alls
Att du är glad och ger hals,
Så kläm nu I men en verkligt sju-sjungande vals!
Det är en rasande tur att du lever, min vän
Och kan valsa omkring uti Havanna!
Om pengarna tagit slut, gå till sjöss omigen
Med karibiens passadvind kring pannan.

Klara jobbet med glans,
Gå iland någonstans,
Ta en kyss eller två I en yrande dans!
Så länge skutan kan gå,
Så länge hjärtat kan slå,

Så länge solen den glittrar på böljorna blå
(Evert Taube)

Tysdag 21.08.12

Etter litt logistikk med plassering av bilar her og der, gikk me 25 minutta bort til Edland Skule. (Starta kl.9 frå Velemoen) der 5. klasse med lærar Knut Tore Bratland, skulesjef Heidi Hylland og inspektør Gunvor Botn tok imot oss til frukost. Dagens kjentmann var som Tjøstolv Kvålen. Frå Nissedal og Tokke kom det nye deltakarar, freelancer for Varden Tone I. Reinholt var også med.

Skuleungane vart med nesten til toppen av bygda. (Start kl.10.10 frå skulen)

Medan pilegrimane tok seg vidare opp grusvegen mot Haukeliheii. Dugurd heldt me ved Dammen. Dei siste var framme på Fjellstad 17.45. Ei tid var me nesten femti pilegrimar. Til middag var me tretti fem. Åsmund Myrstad og Halvor Bakkan frå KVITO sørge for den.

På kvelden kom det seks nye pilegrimar frå Fyresdal og ein frå Vinje.

og opp og opp, men var ikke den bakken brattere i fjor kan jeg ha husket så feil hmm jeg skjønnte ikke mye da jeg gikk oppover lia mot grusveien nei den var ikke brattere men jeg må ha fått bedre kondisjon ha ha det har funket det jeg har gjort (Kine Aune)

Ein vandringstanke.

Ein pilegrim ser nye ting

Eg har vore med på mange pilegrimsvandringar frå Vest-Telemark til Røldal. Men er som ein heimføding å rekne i den store pilegrimssamanhengen. Santiago de Compostela og Trondheim er framleis fjerne pilegrimsmål for meg.

Pilegrims cv` en min er med andre ord ikkje imponerande. Det er framleis mange kvite område på kartet. Enno er det mykje ukjend land og fare over. Med åra har eg vorte meir og meir klar over at det aller minst utforska landskap er mitt eige sinn? Det er mangt eg ikkje skjønar hjå meg sjølv, og det skulle lære meg å ikkje felle lettvinne domar over andre.

Vi skulle begynt på nytt,
skulle visst det som vi siden har fått vite.
Skulle sett ka som va stort,
og ka som va latterlig lite.
Forsiktig skulle vi trått,
ikkje så hastig, ikkje så brått,
ikkje så fri, ikkje fullt så forknytt.
Skulle vi begynt på nytt.

Være hos hverandre ganske stille,
være den du innerst inne ville.

Ikkje snakke, ikkje flire, ikkje gråte.
Være bare gåte ved gåte
Være bare gåte ved gåte

Vi skulle begynt på nytt,
skulle lært hverandres språk og land og kode.
Skulle sett at kropp og sinn, oftest lever adskilt i fra hodet.
Litt rausere skulle vi vært, for timen er over før vi har lært,
når vi ska rope, når vi ska lytte.
Vi skulle begynt på nytt.

Være hos hverandre ganske stille,
være den du innerst inne ville.
Ikkje snakke, ikkje flire, ikkje gråte.
Være bare gåte ved gåte
Være bare gåte ved gåte

Vi skulle begynt på nytt,
skulle øvd oss litt før livet ble alvorlig.
Skulle visst ka som gjør ondt, og ka som gjør nesten usårlig.
Hvor vi skal hente ei tru, ka som e blindvei og ka som e bru,
ka vi ska drepe og ka vi ska beskytte.
Vi skulle begynt på nytt.

Være hos hverandre ganske stille,
være den du innerst inne ville.
Ikkje snakke, ikkje flire, ikkje gråte. Være bare gåte ved gåte
Være bare gåte ved gåte

(Kari Bremnes)

Onsdag 22.august 2012

Etter kvart har dette vorte den store vandringsdagen. 49 menneske starta frå Havradalsvegen (kl.10.10), og endå var det fire igjen på Fjellstad. Nye folk var frå Kakeringen, Tokke, Dagposten på DPS i Seljord og Pierre frå Frankriket.

Tjøstolv Kvållen var nok eingang kjentmann , i tillegg hadde me med oss gode fjellfolk som Olav Groven og Magne Ljosdal. Klokka 17.15 var alle nede ved Ulevåa.

Fantastisk middag ved Cathrine og Jørgen frå KVITO.

Fellesskapet der i fjellet er fantastisk og man merker vennskapet veldig tett på kroppen å dette er også slitsomt for jeg er

ikke vant til det, men allikevel føles det godt hvorfor vet jeg ikke. (Kine Aune)

Ein vandringstanke.

Ein pilegrim har alltid ein fot på bakken

Eg likar å sjå fjellet nærme seg. Puster tungt, fritt oppe på Haukelifjell. Fjellet er trygt og godt å kvile augo på. Men ikkje minst likar eg prosessen. Vandringa frå lågland mot dei høge nutar. Frå det enkle og kvardagslege, på stigar og i heftig trafikk på E 134, mest nedkøyrt av tunge trailerar. Midt gjennom verda går me. Er i verda og utanom ?

Somme gonger til lått på bygdevegane? Desse pilegrimane, kva fer dei etter her hjå oss? Vil dei ikkje heller ligge på ei strand i Spania eller i det minste gå Caminoen?

Her på vår eigen Caminio tenkjer eg på ei vandring for to tusen år sida. Jesus hadde stått opp. Sprengt grensene mellom liv og død. No var han ute og gjekk mot Emmaus . Her trefte han to av disiplane , gav seg i prat med dei. Han lytte og spurte , trøysta sikkert, men dei kjente han ikkje att. Ikkje før han sette seg ned ved bordet og braut brød. Gud openberre i det alminnelege, i nærveret mellom menneskjer , i diakoni og enkle daglege handlingar og fellesskapet kring eit bord.

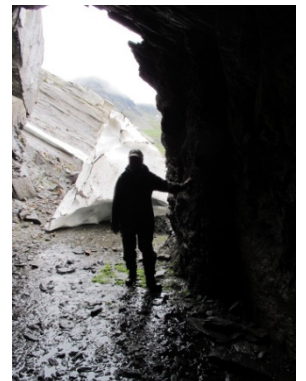
Jeg er bare en pilgrim på denne veien, guttær
Jeg er bare en pilgrim på denne veien, guttær
Jeg er bare en pilgrim på denne veien, guttær
Og den har aldri vært mitt hjem

For denne veien har vært full av høl og humper, guttær
Veien har vært full av høl og humper, guttær
Veien har vært full av høl og humper, guttær
Men troen var en trofast følgesvenn

Så kan vi møtes rundt bålet om kvelden
Og dele sanger, varme ord og noen eventyr
Jeg er bare en pilgrim på denne veien, guttær
Og den har aldri vært mitt hjem

Så ikke gråt en tåre mer for meg, guttær
Ikke gråt en tåre mer for meg, guttær
Ikke gråt en tåre mer for meg, guttær
For litt lengre ned så får dere se

For jeg regner med jeg skal røre ved hans hånd, guttær
Jeg regner med jeg skal røre ved hans hånd, guttær
Ja, jeg regner med jeg skal røre ved hans hånd, guttær
Og jeg legger inn et godt ord hvis jeg kan
(Steve Earle/ Henning Kvitnes

Torsdag 23.08.12:

To og førte vandrar starta ut frå Ulvåa. Nokre nye dagsvandarar.. Rett etter halv ti var me i gang. Fyrst rast ved geitestøylen før vegen byrjar og gå oppover mot Dyrskar. På rasteplassen stod Lars sin kopp. Den han gløymde att i fjor. Gleda var stor, no er termosens hans heil att. Elles var det tre dagsvandarar med frå Kviteseid. Nokre stoppa på Midtlæger, medan andre vart plukka opp ved Svandalsflona. Framme her kring 16.25. På Fjellstad var det kjøtsuppe og ukulele ved Arne Bye frå KVITO.. Godt hjulpen av Junior og Henrik.

Da vi skulle gå opp til tunellen grep angsten tak i meg og angsten vant så jeg valgte å gå på veien i stedet for å prøve meg på stien ja ja pingle tryne tenkte jeg, men i stedet for pingle så kunne jeg løse de andre opp til dyreskar. Den plassen er blitt noe spesielt og den er så storslått med utsikten ned (Kine Aune)

Ein vandringstanke.

Ein pilegrim er alltid undervegs

I tidlegare tider var det gjerne syndeforlating og helbrede ein gjekk pilegrim for .I dag er det heller fridom og sinnsro som er grunngevinga.

Så er det som om det eksistensiell og kvardagslege smeltar saman i pilegrimsvsndringa. Som Hans Børli seier ein stad: “Om de store ting, må man bruke de minste ord.”

Slik Gud kan bli eit for stort ord å ta i munnen, sjølv på ei pilegrimsvandring. Gud som ikkje let plassere i formlar eller båsar. Som ikkje ber om å bli trudd, men heller bli følgd. Slik Van Morison syng i ei gamal salme.

Be Thou my Vision, O Lord of my heart;
Naught be all else to me, save that Thou art
Thou my best Thought, by day or by night,
Waking or sleeping, Thy presence my light.

Be Thou my Wisdom, and Thou my true Word;
I ever with Thee and Thou with me, Lord;
Thou my great Father, I Thy true son;
Thou in me dwelling, and I with Thee one.

Be Thou my battle Shield, Sword for the fight;
Be Thou my Dignity, Thou my Delight;
Thou my soul's Shelter, Thou my high Tower:
Raise Thou me heavenward, O Power of my power.

Riches I heed not, nor man's empty praise,
Thou mine Inheritance, now and always:
Thou and Thou only, first in my heart,

High King of Heaven, my Treasure Thou art.

High King of Heaven, my victory won,
May I reach Heaven's joys, O bright Heaven's Sun!
Heart of my own heart, whatever befall,
Still be my Vision, O Ruler of all.
(Van Morrison)

Fredag 24.08.12

Når vi gikk inn i kirken ble ikke tårene borte, jeg satt å kikket opp på korset som en gang skulle ha gråti men ingen tårer dette året heller men kanskje gråt jeg nok for både meg å det tre korset. (Kine Aune

Utvasking og rydding på Fjellstad gjekk greitt. Mange flinke folk her. Klokka halv ti var me på Svandalsflona. 37 menneske byrja og gå. Nye dagsvandrar frå Tokke, Vinje og Kviteseid. Ein flott gjeng vandra ned Austmannali.

Ved Bruhølen Camping vart me teken imot av dagens kjent kvinne Margit Gjørsv..Her hadde Dagsenteret frå Seljord ordna bollar og epler, og Gunnar Øverland frå Diakonatotet kom med bananar og druer.

Klokka 15.23 var me i kyrkja. Gjekk tre gonger rundt som skikken er og tok plass under krusifikset til ei enkel avslutningsstund.

Til middag på Skysstasjonen var me 56. (Eg hadde tinga til førti fem , men dei klara biffen eller rettare kjøtkakene.)

Det finnes et sted der oppe i fjellet hvor diagnoser

Bli til intet og sykdom ikke har noe å si.

Der oppe kan man finne fred

Gjemt i et glimt.

Det finnes noe vakkert bortgjemt og glemt

Der inne lengst borte fra virkeligheten

Der minner blir til blomster og

Varmende vinder i vinternatten.

Målet er nådd for denne gang og igjen

Vender jeg tilbake

Jeg snur meg og ser meg ikke tilbake

I håp om at mørket ikke finner meg.

Jeg vil la lyset fra Røldal skinne

Når mørket faller på

Så vil jeg igjen kunne minnes

Det lille lyset som ble gitt

av godhet (Kine Aune)

Ein vandringstanke.

Ein pilegrim ber håp med seg

Eg veit nesten ikkje noko større nåde enn god svevn. Legge hovudet på putta, søvne utan vidare og vakna opp til skinande morgonljøs gjennom gardina.

Men det skjer ikkje jamt. Regelen er heller at eg vert liggande vaken og tenke. Tenker på slikt eg ikkje kan gjera noko med der i nattemørke. Det er då eg må snakke hardt til meg sjølv eller helst tenke i andre banar.

I nattemørket driv eg med håpsarbeid, eg bygger bru, ei bru over til morgondagen. Ho er høg og fin som Bruhølblua. Ei bru av alle vakre pilegrimsminne. Utsynet ned Tarjeibudalen og Austmannali, det grøne, grøne håpsfarga landskapet.

Og endeleg målet. Ei lita kyrkja. Ikkje imponerande i seg sjølv, men for meg eit rom tru og tvil, håp og alle andre kjensler som fyller meg. Somtid med knytta hender, andre gonger i trygg tru.

Vi seilte inn en morgen på Le Havres havn
og samme dag så fikk jeg brevet.
Ordene du skrev brennmerket min sjel
og jeg tenkte først jeg ikke ville leve.

Jeg ravet rundt i gatene i de franske havnestrøk
sanseløs av rom og sorg og savnet.
I et bakrom i en bar holdt han til, jeg sa;
Kan du svi vekk og erstatte dette navnet?

Og skriv - Håp
Bare - Håp
Håp

Dypp din penn i smerte og dypp din penn i blod
og brennmerk min hud med sjømannsordet.
Det er ikke kjærlighet, for som alle sjømenn vet
er hun en kald og troløs hore.

Men gi meg tre bokstaver som står i evighet
gjør det pent og vis du kan ditt yrke.
Det er ikke T - R - O, den lå bak meg da jeg dro.
Jeg trenger ingen gud, kun egen styrke.

Og - Håp
Håp
Håp

Nå står det over hjerte med et anker til pynt
tre blåsvarte gotiske bokstaver.
Den natten var min dåp og ordet mitt er håp
og min kirke var et bakrom i Le Havre.

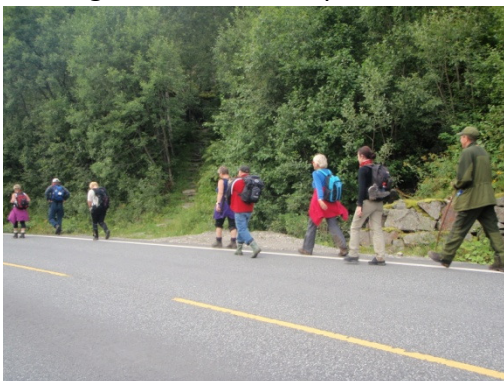
Og vi skrev - Håp
Håp
Håp
Vi seilte neste morgen mot Spaniens kyst
og det verket i tre fire dager.
Men sårene har grodd, jeg hadde aldri trodd
at hjerter kan leges med bokstaver.

Og med - Håp
Håp
Håp

Håp
Bare – Håp- håp
(Jo Nesbø)

Konklusjonar:

Kva er det som er så bra med denne vandringa , spør eg meg sjølv. Svara er mange . Men venlege andlet, felleskap under ein høg himmel og eitt viss innslag av god galskap og humør

1."Å vandre med håp" er eit stort eksponeringsterapiprojekt. Undervandringa skjer det stadig nye og uventa ting. Nye menneske dukkar opp kvar dag. Ein dag et me frukost med ei skuleklasse , ein annan dag kjem ein fransk haikar inn i gruppa.

Kreative løysingar og gode folk med stor kompetanse i akutt situasjonar skaper trygge rammer. Sosial trening ein viktig bit.

2. Å vandre med håp er eit stort dialogprosjekt. Bakgrunnen for å gå er ulik. Mange går med psykiske plager, andre med ei sorg, somme for livsavklaring. Her er ulik tru. Kristne, muslimar og ikkje-truande. Ein kjem som einskildpersonar men opplever å få høyre til ei gruppe. På vandring, i dugnad eller i samtaler opplever mange

augneblikk av likeverd

3. Viktig førebuingssarbeid. Planlegging av tur. Innkjøp av utstyr. Økonomi. Må ut og trene. Motivasjonsfaktor i behandlinga.

4. Verknad i ettertid. Kan dele opplevingar frå turen.

5. Kan lære noko om å takle nederlag. Når ting ikkje vert som ein tenkte, korleis møte det?

6. Samhandlingsreforma. Nyttig og viktig samarbeid mellom 1. og 2. line psykiatritenest, mellom arbeidsmarknadsbedrift, kyrkja og friviljuge. Fem dagar saman på vandring og i dugnad, gjev betra relasjonar mellom kommunar og tenester. Ein vert godt kjent med samarbeidspartane. Ein viktig sekundærgjinst.

7. For mange klientar er eksistensielle spørsmål ein del av sjukdomsbiletet. Mange strever med tru, skuld, straff, forsoning og tilgjeving. På pilegrimsvandringa vert det gjeve tid og rom for desse tinga. Gjennom samtaler og elles i dei rammer og "symbolikk" som meir knytt til pilegrimsvandringane. Somme gonger har ein òg stille vandring. "Det eksistensielle rommet" med plass til grunnleggjande spørsmål, er ei tilbod og ikkje noko krav.

8. Prosjektet er billig . Frå Telemark Utviklingsfond fekk me 10 000 saman med deltakarbetaling vert det reine utgifter for samarbeidskommunane på eit par tusen kroner.

9. Kjentmann Tjøstolv Kvålen har ei utruleg viktig rolle i vandringa. Med stor kunnskap , humor og varmt smil leier han vandringa ute i terrenget.

Eilev Erikstein

Prosjektleder for Å vandre håp 2012/ Prostidiakon i Vest-Telemark

Sitata er henta frå Kine Aunes blogg : <http://psykicklife.blogspot.no/>

Talet på deltakar frå dei einskilde kommunane:

Vinje 10

Tokke 14

Fyresdal 6

Nissedal 7

Seljord 18

Kviteseid 7

Andre 8

